

Za poduk in kratek čas.

0 narodnih pripovedkah po malem Štajerju.

+ Temni spomin na svoje nekdanje, če tudi kratke srečne dobe branimo Slovenci v narodnih pesmih in pripovedkah. V vsakem kraju naše domovine še jih najdemo več ali manj; vse so polne pesniškega duha, globokega nrvnostnega pomena in večidel resnega ali celo tožnega zapopádka. Vedno se razširjajoča omika in rastoči napredek med prostim ljudstvom narodno pesem in pripovedko naglo pokončujeta, zato bi radi s pričujočim sestavkom opomnili svoje prijatelje in čitatelje, naj ne pripustijo, da bi jih za zmiraj pokončala, ampak kdor še katero pesem in pripovedko ve, naj jo zapiše in o priliki v Slov. Gosp. ali katerem drugem listu priobči. Ker so naši čitatelji zvečine Slovenci malega ali slovenskega Štajara, opozorjemo posebno na narodne pripovedke „malega Štajara“, ktere bode „Slov. Gosp.“ rad priobčeval.

Najstarejšo in po vsem slovenskem Štajaru znane so basnoslovne pripovedke o morskih deklicah, o škrtatu, o grmadah, o hudi luknji, o coprnih, o zazidani princezinji, o groznem zčaju (lintvertu), o kači, ki varje zaklad, o bregu iz magneta itd.

Pripovedke krščanskega in zgodovinskega zapopádka, ki so nastale v sled resničnih dogodkov, so le v dotičnih krajih bolje znane. K tem spadajo verske pripovedke ali legende o sv. Radegundi pri Mozirju, o prstanu Migliovem v Petrovčah, o zvončeku v gozdu pri sv. Barbari v slov. gorici, o potopljenem zvonu v Rušah i. t. d. Zgodovinskega zapopádka so pripovedke o vplemenitju Taharčanov, o Zajcklostru, o gospodu Marbersbem, o babjem klanec pri Jeruzalemu, o sovražnih bratih Rajhenburških i. t. d.

Tukaj priobčimo pripovedko o bratih Rajhenburških, ki sta se črtila celo življenje in se sovražita še po smrti. V petnajstem stoletju sta v Rajhenburgu prebivala dva brata: eden v grajščini na hribu, drugi v grajščini v trgu. Oba sta bila krepka junaka ter se takrat v gostih turških bojih odlikovala, a drug je bil drugemu za njegovo slavo nevošljiv, zlasti od potlej, ko se enkrat prigodi, da je Juri Turke premagal in v beg podil, Ožbald pa med tem ves plen na bojišču pobral in za se obdržal. Od tistega časa sta brata Juri in Ožbald očitno svoje sovraštvo drug proti drugemu kazala ter si pri vsaki priložnosti kljubovalo. Ko je enkrat brat v gradu naredil svojim prijateljem veliko pojedino, storil je Ožbald spodaj v trgu isto tako. Gostje ne zmeueči se za sovraštvo bratov so bili židane volje na hribu in v trgu. Med tem gre Juri iz sobane na mostovž, da bi videl, kako se imajo spodej v trgu. Ravno takrat pa je tudi Ožbald vstal od mize od blapca poklican, češ zunaj je zopet jastreb, ki že dolgo časa obletava grad, ter z nabito puško stopil

k oknu. Juri, ko to zagleda, misli, da hoče nanj nameriti, zgrabi hitro svojo puško, in ko se oba zagledata oborožena, namerita, sprožita, in v istem trenutku se oba zvalita na tla in izdehneta sovražni duši. Še zdaj stojita oba grada in v cerkvi Rajhenburški se hranite lubanji sovražnih bratov. Zmiraj ste druga od druge proč obrnjeni. Ako ju pa postaviš tako, da se gledate z votlimi očmi, nastane po noči strašno ropotanje in zjutraj sta spet lubanji proč obrnjeni druga od druge, kakor da bi se še po smrti sovražila sovražna brata Rajhenburška.

Smešničar 14. Neko bablje žene dva oslička napajat. Sreča jo nekaj šolarčkov, ki so ravno prišli iz šole, in ti starko pozdravijo: „Dober dan, oslovska mati!“ — Starka jim brž odvrne: „Bog daj tudi Vam, moji ljubi otroci!“

Razne stvari.

(Saidl županil več ne bo) v Kamci, namesto njega so bili 4. aprila izvoljeni narodni Slovenci. G. Hlebič je župan, g. Šnopl prvi in g. Raner drugi svetovalec. Živili! Kamčani so samega veselja, da so Seidla na vse veke vekov rešeni, z možnarji streljali!

(Ormuška posojilnica) bode imela v nedeljo 8. aprila 1877 ob 3. uri popoldne v bramu gospoda Jakoba Žinka svoj občni zbor; vsi društveniki se tega zbora naj gotovo vdeležijo, ker se bode račun polagal o sedanjem ravnanju in sklepalo o prigospodarjenem imetku.

V imenu odbora: Dr. J. Geršak.

(„Slovenski Učitelj“ št. 7), glasilo „Učit. društva za slov. Štajer“, je bil denes zavoljo članka „Izpred porotne sodnije“, predno se je c. kr. pošti oddal po povelju c. kr. okr. glavarja v Mariboru pograbljen. —

(Hvala Bogu.) Glasoviti Matija Vrečko, šolski nadzornik v Gradcu, večkratni nemškutarski agitator in kandidat prestavljen je na Dunaj!

Slov. Narod.

(† Č. g. Plahuta) župnik v Kotljah na Koroškem je umrl.

(Spmembe v lavantinski škofiji). Č. g. Anton Šlander je postal vikar mestne fare v Celju in č. g. Karol Hribovšek, nemški pridigar in katehet mestne šole v Celju. — Umrl je č. g. Ivan Kurnik, župnik pri sv. Petru pri Radgoni, star 59 let. Izpraznjeno faro, ki je do 12. maja razpisana, bo oskrboval ondotni prvi kaplan č. g. Ivan Simonič, prva kaplanija pa ostane začasno izpraznjena.

(Za družbo duhovnikov) so vplačali č. gg. Kragl 11 fl. (vstn. dopl.), Repič 11 fl. (vstn. dopl.), Vošnjak Lovro 11 fl. — Pokojni družbenik č. g. Jožef Turin je družbi sporočil 50 fl.

Dražbe III. 6. aprila Franc Grašič v Hočah 5130 fl., Peter Capel v Petelinku 1000 fl. 9. apr. Ignac Kure v Konjicah 3190 fl. 11. apr. Franc Kaloh v Gačniku 7771 fl., Maria Heumaier v Ma-